

41996A1023(02)

23.10.1996

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

C 313/12

KONWENCJA

sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej dotycząca ekstradycji między państwami członkowskimi Unii Europejskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, państwa członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC SIĘ do aktu Rady Unii Europejskiej z dnia 27 września 1996 roku,

PRAGNĄC usprawnić współpracę sądową w sprawach karnych między państwami członkowskimi, w odniesieniu zarówno do ścigania, jak i wykonywania wyroków,

UZNAJĄC znaczenie ekstradycji we współpracy sądowej dla urzeczywistnienia tych celów,

PODKREŚLAJĄC, że w interesie państw członkowskich leży zapewnienie skutecznego i szybkiego funkcjonowania procedur ekstradycyjnych, w takim zakresie, w jakim ich systemy sprawowania rządów opierają się na zasadach demokratycznych i w jakim państwa członkowskie przestrzegają obowiązków przewidzianych w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 roku,

WYRAŻAJĄC zaufanie do struktury i funkcjonowania ich systemów sądowych, a także do zdolności wszystkich państw członkowskich do zapewnienia uczciwego procesu,

UWZGLĘDNIAJĄC, że Rada sporządziła aktem z dnia 10 marca 1995 roku Konwencję w sprawie uproszczonej procedury ekstradycyjnej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej,

UWZGLĘDNIAJĄC znaczenie zawarcia między państwami członkowskimi Konwencji uzupełniającej Europejską Konwencję o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku, jak również inne Konwencje obowiązujące w tej dziedzinie,

UWZGLĘDNIAJĄC, że postanowienia tych Konwencji stosują się w dalszym ciągu we wszystkich kwestiach nie objętych niniejszą Konwencją,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Postanowienia ogólne

1. Niniejsza Konwencja ma na celu uzupełnienie postanowień i ułatwienie stosowania między państwami członkowskimi Unii Europejskiej:

- Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku (zwanej dalej „europejską konwencją o ekstradycji”),
- Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 roku (zwanej dalej „europejską konwencją o zwalczaniu terroryzmu”),
- Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 roku do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach

w ramach stosunków między państwami członkowskimi będącymi stronami tej Konwencji, a także

- rozdziału pierwszego Traktatu o ekstradycji i pomocy sądowej w sprawach karnych między Królestwem Belgii, Wielkim Księstwem Luksemburga i Królestwem Niderlandów z dnia 27 czerwca 1962 roku, zmienionego protokołem z dnia 11 maja 1974 roku (zwanym dalej „traktatem Beneluksu”) w ramach stosunków między państwami członkowskimi Unii Gospodarczej Beneluksu.

2. Ustęp 1 nie ma wpływu na stosowanie korzystniejszych postanowień umów dwustronnych albo wielostronnych między państwami członkowskimi ani, jak przewidziano w art. 28 ustęp 3 europejskiej konwencji o ekstradycji, nie ma wpływu na porozumienia w kwestii ekstradycji zawarte na podstawie jednolitego lub wzajemnie stosowanego ustawodawstwa, przewidującego wykonanie na terytorium państwa członkowskiego nakazów aresztowania wydanych na terytorium innego państwa członkowskiego.

Artykuł 2

Przestępstwa ekstradycyjne

1. Podstawę wydania stanowią przestępstwa zagrożone według prawa wzywającego państwa członkowskiego karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej 12 miesięcy oraz według prawa wezwanego państwa członkowskiego karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej sześciu miesięcy.

2. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że prawo wezwanego państwa członkowskiego nie przewiduje tego samego rodzaju środka skutkującego pozbawieniem wolności co prawo wzywającego państwa członkowskiego.

3. Artykuł 2 ust. 2 europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 2 ust. 2 traktatu Beneluksu stosują się również do przestępstw, które są zagrożone karami grzywny.

Artykuł 3

Porozumienie przestępcze i związek mający na celu popełnianie przestępstw

1. Jeżeli przestępstwo stanowiące podstawę wniosku o wydanie jest według ustawodawstwa wzywającego państwa członkowskiego określone jako porozumienie przestępcze lub związek mający na celu popełnianie przestępstw i jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej 12 miesięcy, wydania nie można odmówić na tej podstawie, że prawo wezwanego państwa członkowskiego nie traktuje tych samych czynów jako przestępstw, jeżeli porozumienie lub związek przestępczy mają na celu popełnienie:

a) jednego lub więcej przestępstw, o których mowa w art. 1 i 2 europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu;

lub

b) wszelkich innych przestępstw, zagrożonych karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej 12 miesięcy, związanych z handlem narkotykami i innymi formami przestępczości zorganizowanej lub innymi czynami popełnionymi z użyciem przemocy przeciwko życiu, integralności fizycznej lub wolności osoby lub też stwarzającymi niebezpieczeństwo powszechne dla osób.

2. W celu określenia, czy porozumienie lub związek przestępczy mają na celu popełnienie jednego z przestępstw, o których mowa w ust. 1 lit. a) lub b) niniejszego artykułu, wezwane państwo członkowskie weźmie pod uwagę informacje zawarte w nakazie

aresztowania lub w dokumencie mającym taką samą moc prawną, lub też w wyroku skazującym osobę, o której wydanie wystąpiono, jak również opis przestępstwa przewidzianego w art. 12 ust. 2 lit. b) europejskiej konwencji o ekstradycji lub w art. 11 ust. 2 lit. b) traktatu Beneluksu.

3. Dokonując notyfikacji, o której mowa w art. 18 ust. 2, każde państwo członkowskie może oświadczyć, że zastrzega sobie prawo do niestosowania postanowień ust. 1 lub stosowania go pod pewnymi określonymi warunkami.

4. Każde państwo członkowskie, które złożyło zastrzeżenie zgodnie z ust. 3, uznaje za podstawę wydania, na mocy art. 2 ust. 1, zachowanie każdej osoby, która przyczynia się do popełnienia przez grupę osób, działających w tym samym celu, jednego lub więcej przestępstw noszących znamiona działalności terrorystycznej, w rozumieniu art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu, znamiona handlu narkotykami i innych form przestępczości zorganizowanej lub czynów z użyciem przemocy przeciwko życiu, integralności fizycznej lub wolności osoby bądź stwarzających niebezpieczeństwo powszechne dla osób, zagrożonych karą pozbawienia wolności lub innym środkiem skutkującym pozbawieniem wolności, których górna granica wynosi co najmniej 12 miesięcy, nawet w przypadku gdy osoba ta nie uczestniczy bezpośrednio w popełnieniu jednego lub więcej takich przestępstw; udział takiej osoby musi być umyślny, ze świadomością celu i ogólnej przestępczej działalności grupy albo zamiaru popełnienia przez grupę jednego lub więcej takich przestępstw.

Artykuł 4

Orzeczenie o pozbawieniu wolności w innym miejscu niż zakład penitencjarny

Nie można odmówić wydania w celu przeprowadzenia postępowania karnego na tej podstawie, że wniosek oparty jest, zgodnie z postanowieniami art. 12 ust. 2 lit. a) europejskiej konwencji o ekstradycji lub art. 11 ust. 2 lit. a) traktatu Beneluksu, na orzeczeniu organu sądowego wzywającego państwo członkowskie o pozbawieniu wolności osoby poprzez umieszczenie jej w innym miejscu niż zakład penitencjarny.

Artykuł 5

Przestępstwa polityczne

1. Do celów niniejszej Konwencji żadne przestępstwo nie może być uważane przez wezwane państwo członkowskie za przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

2. Każde państwo członkowskie może podczas notyfikacji, o której mowa w art. 18 ust. 2, oświadczyć, że będzie stosować postanowienia ust. 1 niniejszego artykułu jedynie w odniesieniu do:

- a) przestępstw, o których mowa w art. 1 i 2 europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu,
- oraz
- b) przestępstw kwalifikowanych jako porozumienie lub związek, odpowiadających opisowi zachowań, o których mowa w art. 3 ust. 4, i mających na celu popełnienia jednego lub więcej przestępstw, o których mowa w art. 1 i 2 europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu.
3. Postanowienia art. 3 ust. 2 europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 5 europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu pozostają w mocy.
4. Zastrzeżenia dokonane na podstawie art. 13 europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu nie mają zastosowania do ekstradycji między państwami członkowskimi.

Artykuł 6

Przestępstwa skarbowe

1. W zakresie materii podatkowej, celnej i dewizowej wydanie na warunkach przewidzianych w niniejszej Konwencji, europejskiej konwencji o ekstradycji i traktacie Beneluksu następuje także w odniesieniu do czynów, które według prawa wezwanego państwa członkowskiego stanowią przestępstwa o podobnym charakterze.
2. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że prawo wezwanego państwa członkowskiego nie przewiduje tego samego rodzaju podatków bądź opłat albo nie reguluje w ten sam sposób podatków, opłat, ceł i obrotu dewizowego jak prawo wzywającego państwa członkowskiego.
3. Każde państwo członkowskie podczas notyfikacji, o której mowa w art. 18 ust. 2, może oświadczyć, że wyrazi zgodę na wydanie w związku z przestępstwem skarbowym tylko w przypadku popełnienia czynów polegających na działaniu lub zaniechaniu, które mogą stanowić przestępstwo akcyzowe, celne lub związane z podatkiem od wartości dodanej.

Artykuł 7

Ekstradycja własnych obywateli

1. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem wezwanego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 6 europejskiej konwencji o ekstradycji.
2. Każde państwo członkowskie podczas dokonywania notyfikacji, o której mowa w art. 18 ust. 2, może oświadczyć, że nie wyrazi zgody na wydanie swoich obywateli lub że wyrazi na nią zgodę jedynie pod pewnymi określonymi warunkami.

3. Każde zastrzeżenie, o którym mowa w ust. 2, ważne jest przez okres pięciu lat, począwszy od pierwszego dnia obowiązywania niniejszej Konwencji w stosunku do państwa członkowskiego, które je złożyło. Jednakże takie zastrzeżenia mogą być odnawiane na kolejne okresy tej samej długości.

Na 12 miesięcy przed datą wygaśnięcia zastrzeżenia depozytariusz informuje o tym fakcie państwo członkowskie, które je złożyło.

Nie później niż trzy miesiące przed upływem każdego okresu pięcioletniego państwo członkowskie powiadamia depozytariusza o utrzymaniu swojego zastrzeżenia, o zmianie idącej w kierunku złagodzenia warunków wydania albo o jego wycofaniu.

W wypadku braku powiadomienia, określonego w poprzednim akapicie, depozytariusz informuje zainteresowane państwo członkowskie, że złożone przez nie zastrzeżenie ulega automatycznemu przedłużeniu na okres sześciu miesięcy, przed upływem którego wymienione wyżej państwo członkowskie dokonuje powiadomienia. Niezłożenie powiadomienia w tym terminie powoduje wygaśnięcie zastrzeżenia.

Artykuł 8

Przedawnienie

1. Nie można odmówić wydania na tej podstawie, że według ustawodawstwa wezwanego państwa członkowskiego nastąpiło przedawnienie ścigania lub wykonania kary.
2. Wezwane państwo członkowskie może nie stosować postanowień ust. 1 w przypadku, gdy wniosek o wydanie obejmuje czyny podlegające jurysdykcji tego państwa członkowskiego na podstawie jego prawa karnego.

Artykuł 9

Amnestia

Nie można udzielić zgody na wydanie w odniesieniu do przestępstwa objętego amnestią w wezwanym państwie członkowskim, jeżeli państwo to było właściwe do ścigania tego przestępstwa na podstawie jego prawa karnego.

Artykuł 10

Przestępstwa inne niż te, które stanowią podstawę wniosku o wydanie

1. Za przestępstwa popełnione przed wydaniem, inne niż te, które stanowiły podstawę wniosku, osoba wydana może bez konieczności uzyskania zgody wezwanego państwa członkowskiego:
- a) być ścigana lub sądzona za przestępstwa nie zagrożone karą pozbawienia wolności;

- b) być ścigana lub sądzona, jeżeli w wyniku postępowania karnego nie dochodzi do zastosowania środka ograniczającego jej wolność osobistą;
- c) podlegać karze lub środkowi niepolegającemu na pozbawieniu wolności, w tym karze grzywny albo karze zastępczej, nawet jeżeli może ona ograniczać jej wolność osobistą;
- d) być ścigana, sądzona, zatrzymana w celu wykonania kary lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności lub podlegać jakimkolwiek innemu ograniczeniu jej wolności osobistej, jeżeli po jej przekazaniu wyraźnie zrzeknie się ona korzystania z zasady specjalności w odniesieniu do konkretnych przestępstw popełnionych przed jej wydaniem.

2. Zrzeczenie się przez osobę wydaną korzystania z zasady specjalności, o której mowa w ust. 1 lit. d), dokonuje się przed właściwymi organami sądowymi wzywającego państwa członkowskiego i podlega zaprotokołowaniu zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego tego państwa.

3. Każde państwo członkowskie podejmie konieczne środki w celu zapewnienia, aby zrzeczenie, o którym mowa w ust. 1 lit. d), było dokonane na warunkach, które świadczą o tym, że osoba ta wyraziła zgodę dobrowolnie i z pełną świadomością wynikających z tego skutków. W tym celu osoba wydana ma prawo do skorzystania z pomocy obrońcy.

4. W razie złożenia przez wezwane państwo członkowskie oświadczenia, na podstawie art. 6 ust. 3, ust. 1 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu nie stosuje się do przestępstw skarbowych z wyjątkiem przestępstw, o których mowa w art. 6 ust. 3.

Artykuł 11

Domniemanie zgody wezwanego państwa członkowskiego

Każde państwo członkowskie podczas notyfikacji, o której mowa w art. 18 ust. 2 lub w każdym innym momencie, może oświadczyć, że w jego stosunkach z innymi państwami członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, zgoda przewidziana w art. 14 ust. 1 lit. a) europejskiej konwencji o ekstradycji i w art. 13 ust. 1 traktatu Beneluksu będzie uznawana za udzieloną, chyba że w konkretnej sprawie postanowi się inaczej.

Jeżeli w konkretnej sprawie państwo członkowskie wskazało, że jego zgoda nie może być uznana za udzieloną, stosuje się art. 10 ust. 1.

Artykuł 12

Dalsza ekstradycja do innego państwa członkowskiego

1. Artykuł 15 europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 14 ust. 1 traktatu Beneluksu nie mają zastosowania do wniosków o dalsze wydanie z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego.

2. Podczas notyfikacji, o której mowa w art. 18 ust. 2, państwo członkowskie może oświadczyć, że stosuje się art. 15 europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 14 ust. 1 traktatu Beneluksu, jeżeli art. 13 Konwencji w sprawie uproszczonej procedury ekstradycyjnej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej ⁽¹⁾ nie stanowi inaczej lub jeżeli osoba, której to dotyczy, wyraża zgodę na dalsze wydanie do innego państwa członkowskiego.

Artykuł 13

Organ centralny i przekazywanie dokumentów telefaksem

1. Każde państwo członkowskie wyznacza organ centralny lub, jeżeli wymaga tego jego system konstytucyjny, organy centralne odpowiedzialne za przekazywanie i otrzymywanie wniosków o wydanie oraz wymaganych dokumentów towarzyszących, jak również wszelkiej innej korespondencji urzędowej dotyczącej wniosków o wydanie, chyba że inaczej przewidziano w niniejszej Konwencji.

2. Podczas notyfikacji, o której mowa w art. 18 ust. 2, każde państwo członkowskie wskazuje organ lub organy, które zostały wyznaczone na mocy ust. 1 niniejszego artykułu. Informuje też depozytariusza o wszelkich zmianach dotyczących wyznaczonych organów.

3. Wniosek o wydanie oraz dokumenty, o których mowa w ust. 1, mogą być przekazywane telefaksem. Każdy organ centralny zostanie wyposażony w urządzenie do przekazywania i otrzymywania dokumentów tą drogą i zapewni właściwe funkcjonowanie tego urządzenia.

4. W celu zapewnienia autentyczności i poufności przekazu należy zainstalować przy telefaksie organu centralnego urządzenie kodujące, gdy telefaks jest wykorzystywany dla celów niniejszego artykułu.

Państwa członkowskie konsultują się wzajemnie odnośnie do praktycznych uzgodnień dotyczących stosowania niniejszego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 30.3.1995, str. 1.

5. W celu zagwarantowania autentyczności dokumentów ekstradycyjnych organ centralny wzywającego państwa członkowskiego poświadcza w swoim wniosku ekstradycyjnym zgodność z oryginałem załączonych do niego dokumentów oraz dokonuje numeracji stron. W przypadku gdy wezwane państwo zakwestionuje zgodność tych dokumentów z oryginałem, jego organ centralny ma prawo do zwrócenia się do organu centralnego wzywającego państwa członkowskiego o przekazanie oryginałów dokumentów lub ich uwierzytelnionych odpisów w rozsądnym terminie drogą dyplomatyczną albo w inny uzgodniony sposób.

Artykuł 14

Informacje dodatkowe

Podczas notyfikacji, o której mowa w art. 18 ust. 2, lub w każdym innym dowolnym momencie każde państwo członkowskie może oświadczyć, że w stosunkach z innymi państwami członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, organy sądowe lub inne właściwe organy tych państw członkowskich mogą, o ile zachodzi taka potrzeba, zwracać się bezpośrednio do jego organów sądowych lub innych właściwych organów prowadzących postępowanie karne wobec osób w stosunku, do których złożono wniosek o wydanie, w celu uzyskania dodatkowych informacji zgodnie z art. 13 europejskiej konwencji o ekstradycji lub art. 12 traktatu Beneluksu.

W chwili złożenia takiego oświadczenia państwo członkowskie wskaże swoje organy sądowe lub inne właściwe organy upoważnione do przekazywania i uzyskiwania takich dodatkowych informacji.

Artykuł 15

Uwierzytelnianie

Wszelkie dokumenty, odpisy dokumentów przekazywanych dla potrzeb ekstradycji są zwolnione z obowiązku uwierzytelniania i innych formalności, chyba że niniejsza Konwencja, europejska konwencja o ekstradycji lub traktat Beneluksu stanowią inaczej. W tym ostatnim przypadku odpisy dokumentów uważa się za uwierzytelnione, jeżeli ich zgodność została potwierdzona przez organy sądowe, które wydały oryginał, lub przez organ centralny, o którym mowa w art. 13.

Artykuł 16

Przewóz

Do przewozu, na warunkach określonych w art. 21 europejskiej konwencji o ekstradycji i art. 21 traktatu Beneluksu, przez terytorium jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, stosuje się następujące postanowienia:

a) wniosek o przewóz musi zawierać wystarczające informacje umożliwiające państwu członkowskiemu, przez które ma nastąpić przewóz, ocenę wniosku i podjęcie wobec osoby

wydanej środków przymusu koniecznych do wykonania przewozu.

W tym celu za wystarczające uznaje się następujące informacje:

- tożsamość osoby wydanej,
- informacja o wydanym nakazie aresztowania lub dokumencie posiadającym taką samą moc prawną albo wyroku podlegającym wykonaniu,
- rodzaj i kwalifikacja prawna przestępstwa,
- opis okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym czas i miejsce;

b) wniosek o przewóz oraz informacje przewidziane w lit. a) mogą być kierowane do państwa członkowskiego, przez terytorium którego ma nastąpić przewóz, w każdy udokumentowany na piśmie sposób. Państwo członkowskie, przez terytorium którego ma nastąpić przewóz, powiadamia o swojej decyzji w ten sam sposób;

c) w przypadku korzystania z drogi lotniczej bez przewidzianego międzylądowania, w razie nieplanowanego lądowania wzywające państwo członkowskie przekazuje państwu, przez terytorium którego przewóz ma nastąpić, informacje przewidziane w lit. a);

d) z zastrzeżeniem postanowień niniejszej Konwencji, w szczególności art. 3, 5 i 7, stosuje się postanowienia art. 21 ust. 1, 2, 5 i 6 europejskiej konwencji o ekstradycji, jak również art. 21 ust. 1 traktatu Beneluksu.

Artykuł 17

Zastrzeżenia

Żadne zastrzeżenia w odniesieniu do niniejszej Konwencji nie są dopuszczalne z wyjątkiem tych, które są wyraźnie przez nią przewidziane.

Artykuł 18

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu procedur wymaganych

przez ich normy konstytucyjne dla przyjęcia niniejszej Konwencji.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od daty notyfikacji, o której mowa w ust. 2, przez państwo, które będąc państwem członkowskim Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę aktu ustanawiającego niniejszą Konwencję, jako ostatnie dopełniło tej formalności.

4. Do czasu wejścia w życie niniejszej Konwencji każde państwo członkowskie może w momencie dokonywania notyfikacji, o której mowa w ust. 2, albo w każdym innym czasie oświadczyć, że stosować będzie postanowienia tej Konwencji w stosunkach z innymi państwami członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie. Oświadczenia te stają się wiążące po upływie 90 dni od daty ich złożenia.

5. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie tylko do wniosków przekazanych po dacie jej wejścia w życie lub po rozpoczęciu jej stosowania w stosunkach między wezwanym państwem członkowskim a wzywającym państwem członkowskim.

Artykuł 19

Przystąpienie nowych państw członkowskich

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.
2. Tekst niniejszej Konwencji w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

W dowód czego niżej wymienieni Pełnomocnicy złożyli swoje podpisy.

Sporządzono w jednym oryginalnym egzemplarzu, w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny, które zostają złożone w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej przekaze uwierzytelnione odpisy każdemu z państw członkowskich.

3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.

4. W stosunku do każdego przystępującego państwa niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od dnia złożenia przez nie dokumentu przystąpienia lub z dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji, jeśli nie weszła ona jeszcze w życie po upływie wymienionego okresu 90 dni.

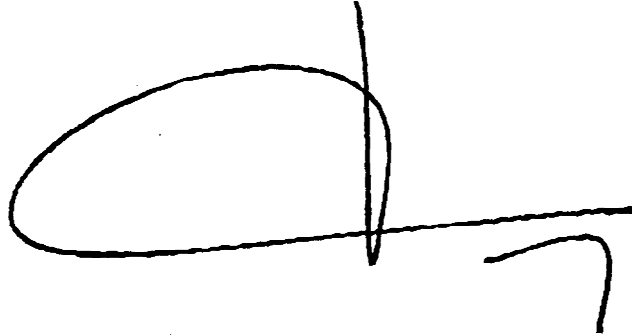
5. Jeżeli niniejsza Konwencja nie weszła jeszcze w życie w dniu złożenia dokumentu przystąpienia, w stosunku do państw członkowskich przystępujących do Konwencji stosuje się art. 18 ust. 4.

Artykuł 20

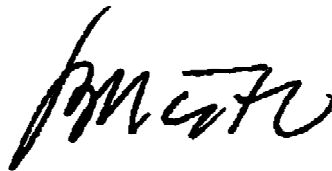
Depozytariusz

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.
2. Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje o postępach w przyjęciach i przystępowaniach, oświadczeniach i zastrzeżeniach oraz o wszelkich innych notyfikacjach dotyczących niniejszej Konwencji.

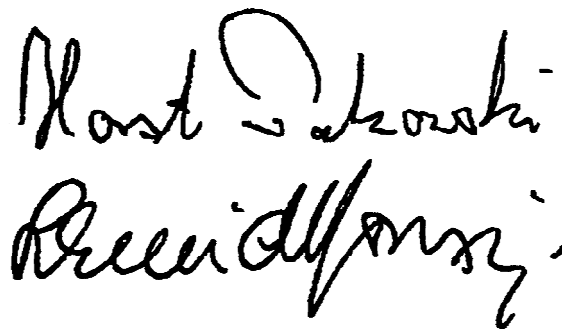
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

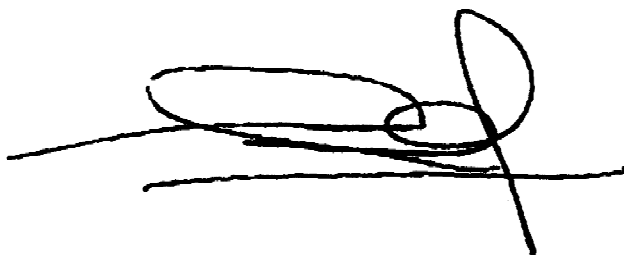
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

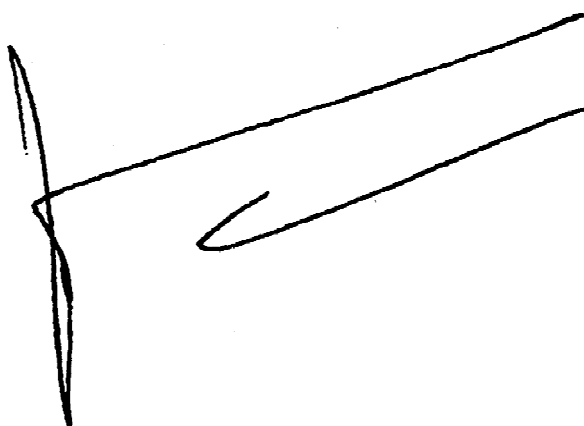
Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

A stylized handwritten signature consisting of several overlapping loops and a long horizontal stroke at the bottom.

Pour le gouvernement de la République française

A handwritten signature featuring a vertical stroke on the left and two long, parallel diagonal strokes extending to the right.

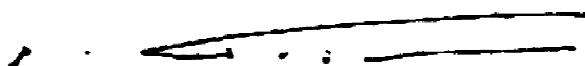
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Noel Owen'.

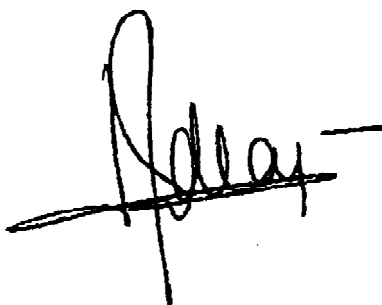
Per il Governo della Repubblica italiana

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Giuseppe'.

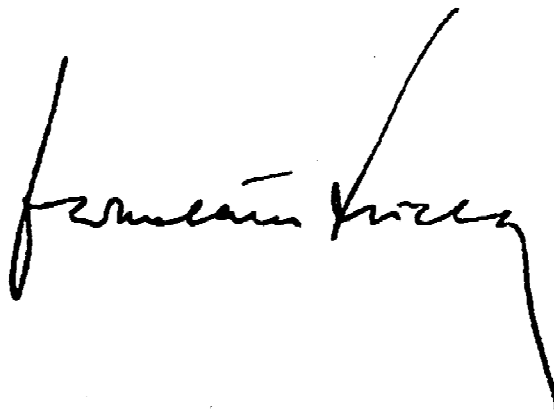
Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A handwritten signature consisting of a long horizontal stroke with a small mark at the end.

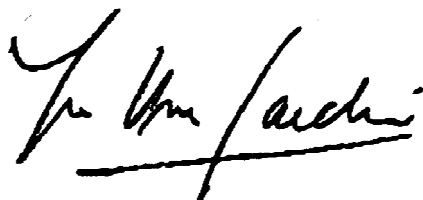
Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

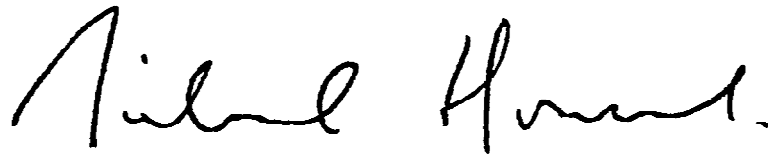
Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'D. Cameron', written in a cursive style.

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Nigel Farage', written in a cursive style.

—

ZAŁĄCZNIK

Wspólna deklaracja w sprawie prawa azylu

Państwa członkowskie oświadczają, że niniejsza Konwencja nie narusza ani prawa azylu w zakresie, w jakim jest on uznany przez ich odpowiednie konstytucje, ani stosowania przez państwa członkowskie postanowień Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 roku, uzupełnionej Konwencją o statusie bezpaństwowców z dnia 28 września 1954 roku i Protokołem dotyczącym statusu uchodźców z dnia 31 stycznia 1967 roku.

Deklaracja Danii, Finlandii i Szwecji dotycząca art. 7 niniejszej Konwencji

Dania, Finlandia i Szwecja potwierdzają, że – jak wskazały w trakcie ich negocjacji w sprawie przystąpienia do Układu z Schengen – nie będą przywoływać, w stosunku do innych państw członkowskich, które zapewnią równość traktowania, oświadczeń złożonych na podstawie art. 6 ust. 1 europejskiej konwencji o ekstradycji, jako podstawy do odmowy wydania rezydentów z państw nienordyckich.

Deklaracja w sprawie pojęcia „obywatele”

Rada bierze pod uwagę zobowiązanie państw członkowskich do stosowania Konwencji Rady Europy z dnia 21 marca 1983 roku o przekazywaniu osób skazanych w stosunku do obywateli każdego z państw członkowskich, w rozumieniu art. 3 ust. 4 wymienionej Konwencji.

Zobowiązanie państw członkowskich, określone w akapicie pierwszym, pozostaje bez uszczerbku dla stosowania art. 7 ust. 2 niniejszej Konwencji.

Deklaracja Grecji odnośnie do art. 5

Grecja interpretuje art. 5 z punktu widzenia ust. 3 tego artykułu. Taka interpretacja zapewnia zgodność z warunkami greckiej konstytucji, która:

- wyraźnie zakazuje wydania cudzoziemca ściganego za działanie na rzecz wolności,
 - oraz
 - rozróżnia przestępstwa polityczne i tak zwane mieszane, w stosunku do których zasady nie są takie same jak dla przestępstw politycznych.
-

Deklaracja Portugalii w sprawie ekstradycji osoby ściganej za przestępstwo podlegające karze dożywotniego pozbawienia wolności lub środkowi zabezpieczającemu

Po złożeniu zastrzeżenia do europejskiej konwencji o ekstradycji z 1957 roku, zgodnie z którym Portugalia odmówi ekstradycji osób poszukiwanych za przestępstwa zagrożone karą dożywotniego pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym, Portugalia oświadcza, że jeżeli wnioskowana ekstradycja dotyczy przestępstwa zagrożonego karą dożywotniego pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym, udzieli zgody na wydanie, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami konstytucji Republiki Portugalii zgodnie z wykładnią Trybunału Konstytucyjnego, tylko wtedy, gdy uzna za wystarczające gwarancje udzielone przez wnioskujące państwo członkowskie, że państwo to wystąpi, zgodnie ze swoim przepisami i praktyką dotyczącą wykonywania kar, o zastosowanie wszelkich środków ułaskawienia, do których mogłaby być uprawniona osoba, o której ekstradycję wystąpiono.

Portugalia potwierdza ważność zobowiązań przyjętych na podstawie obowiązujących umów międzynarodowych, których jest stroną, w szczególności art. 5 Konwencji w sprawie przystąpienia Portugalii do Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen.

Deklaracja Rady w sprawie monitorowania Konwencji

Rada oświadcza, że:

- a) uznaje, że należy, na podstawie informacji przekazywanych przez państwa członkowskie, przeprowadzać okresowe oceny:
 - wprowadzania w życie niniejszej Konwencji,
 - funkcjonowania niniejszej Konwencji po jej wejściu w życie,
 - możliwości wprowadzenia przez państwa członkowskie zmian w zastrzeżeniach, określonych w ramach niniejszej Konwencji, w celu złagodzenia warunków ekstradycji lub wycofania tych zastrzeżeń,
 - ogólnego funkcjonowania procedur ekstradycyjnych między państwami członkowskimi;
- b) rozważy po upływie roku od dnia wejścia w życie niniejszej Konwencji, czy jurysdykcję należy przyznać Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.